

Okhaldhunga Times Februar 2011

Kjære venner

Hvilken sesong er det i Norge nå?

Nei, spørsmålet er ikke om det er ski-/ eller bade-sesong.

Men hva er det dere sår og høster, og hvilken avling er moden til å spises?

Her er det tid for å pløye maisåkrene, og naboen tvers over dalen er i full gang. Det må gjøres nå, for maisen han skal så der må bli moden og høstes før risen skal planets i samme terrasse akkurat i rett tid til regntiden begynner.

Overlevelses-strategi i landsbyen er ikke noe for amatører.

Generalbesøk

Rolf Kjøde, Normisjons generalsekretær, har vært på besøk i Okhaldhunga. Det ble feiret med en samling på den maisåkeren vi nettopp har kjøpt for å utvide sykehuset på. Her skal det bli plass nok, både til de aller sykeste, til "fødselsboomen" vi opplever nå, og til alle de andre.

Deretter tok vi med Generalen til Kathmandu, der vi møtte planer og drømmer hos mange som jobber med misjon og helsearbeid i landet.

Kanskje kan dette besøket bli begynnelsen på nye vyer for Normisjons helsearbeid i Nepal?

Når det snur

Det er spennende å gå legevisitt. Vi har jo nesten alltid alvorlig syke barn innlagt. Noen greier seg ikke, og i løpet av kuldeperioden i det siste har vi hatt et par bitte små med lungebetennelse som har vært så nedkjølt da de ble innlagt at de døde i løpet av første natt. Men så er det gode opplevelser når vi kommer inn i sykerommet en morgen og møter blikket til et barn som har kommet gjennom en krise. Plutselig er det lys og liv i øynene. Og akkurat det samme lyset finnes ofte samtidig i mors blikk. Her skal dere få møte to slike:

Den to måneder gamle gutten var kritisk syk med lungebetennelse. Han var nedkjølt av å ligge i våte klær, mor fikk ikke tørket dem nå som tåka ligger tett. Pusten gikk i korte, raske tak, og han hadde ikke drukket eller tisset siden dagen før.

Han fikk antibiotika, intravenøs væske og ekstra oksygen på "intensivrommet" vårt, mer avansert behandling har vi ikke å tilby. Tørt tøy, varmt teppe og lue gjorde også godt. I 48 timer balanserte han på kanten av livet.

Så kom vi på visitt en morgen og møtte dette blikket. Da er slaget vunnet. Mor kan hvile etter å ha hatt døgnvakt lenge.

Lille Anil er minst av fem og har en far som er alkoholiker. Mor sliter hardt som dagarbeider. De trengte all den hjelp de kunne få fra Pasientstøttefondet.

Dil Kumari er bare femten måneder. Da hun ble innlagt her for tre uker siden var hun en trist liten jente. Slapp og blek. Hun hadde hatt feber i flere måneder, spiste ikke, og hadde en svær byll i baken. Det viste seg at hun hadde Kala Azar, den alvorlige, langsomme parasittsykdommen vi har en del av her. Hun fikk både antibiotika og parasittmedisiner, men kroppen kom liksom ikke i gang igjen. Ingen matlyst, bare trist gråt. Men så skjedde det noe:

Hun måtte nærmest fores med sonde, inntil det en dag løsnet! Dette er et bilde fra den dagen.

Her har hun akkurat smilt sitt første smil, for kortvarig til at fotografen greide å fange det.

Fra det smilet har hun spist selv. Og ber om mer! Her er hun utskrivelsesdagen fra Erærings-senteret, etter å ha økt i vekt fra åtte til ti kilo på to uker.

Før dette trodde foreldrene hennes at hun kom til å dø. Nå ser de, og vi, at hun har snudd seg mot livet. Det er en omvendelse, god som noen.

På vei mot livet, på sosialkontoret

Disan Rai falt i ildstedet med hendene først. Etter 11 dager kom de hit etter å ha vært hos shamanen og helseposten lenge. Da var seks fingertupper sorte og måtte amputeres.

*Han trenger hudtransplantasjoner, Men så fikk han diare og oppkast.
- Da ville foreldre ta ham hjem.*

Legene fortvilte og fortalte alle de medisinske følgene det ville få. Men de talte for døde ører. Foreldrene måtte ta han hjem for nå var han veldig syk. Vel litt ulogisk når de befinner seg på et sykehus? Godt plassert på sosialkontoret foran en herlig varmeovn, fikk vi roen og de fortalte hva som lå bak. Det var onde ånder som hadde angrepet barnet, så de måtte tilbake til Shamanen. Da vi fortalte dem at vi kjente den høyeste Gud som har skapt barnet og er

sterkere enn de onde åndene, spurte hun om vi kunne be for barnet her? - Ja det kunne vi, sammen med henne, for vi er ikke shamaner og alle kan komme fram for Gud som er far for alle mennesker.

Da jeg tok fram bibelen, gjenkjente hun den som en bok som hadde gjort moren frisk. Etterpå spurte hun om hun kunne få komme igjen hver dag og bli bedt for. –Det har hun, to ganger om dagen har hun hatt en stund ved varmovnen, fått skiftet til tørt tøy på ungen og vi har bedt og helt i ungen mye ”Livets vann”, sukker-/saltløsning og en god prat. Det er ikke lenger snakk om å gå hjem.

I utviklingstenkning er det ofte et spørsmål om hvem som tar beslutninger i et hjem og hvordan de tas. Svært ofte finner jeg at det er den rikholdige åndelig mellomverden. Også i bibelen ser vi at Gud setter mennesker fri som har surret seg fast i den. Det er en kraft som holder mange mennesker nede i en avhengighet, kostbare religiøse ritualer, angst og frykt.

Gledesøyeblikket

Hvilken glede er det Urmilla har?

Hun hører akkurat det første skrik fra sin nyfødte sønn!

Vi gratulerer Dr. Vijay (se OT sist juni) og hans Urmila med en flott sønn, født 23. januar. Det var full fest rundt fødesengen mens vi heiet fram den lille gjennom rier, svette og utdrivelse. Gleden smittet oss alle!

Vi gratulerer!

*Det er i Okhaldhunge de store beslutninger tas!
Under Summit Meeting, på " Beritoppen" fikk Åge Skretting, student, sitt JA fra
Berit Skorpen, vår tidligere student.*

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Denne gangen ber vi dere om støtte til å finansiere sykehusutbyggingen. Overføringen merkes:
"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"